N°. 76. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 21sten SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 20 September 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den 19 dezer, No. 957/857, is tot TWEEDE LUITENANT in de Divisie *Para* benoemd, de Vaandrig J. D. HORST, en tot VAANDRIG, de eerste Adjudant J. J. BONN.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
F. C. COBLIJN,
1ste Commies.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 20 September 1837.*

(32913) Alzoo de Weduwe W. W. B. RAVEN geboren BEELDSNIJDER, Eigenaresse van de Plantaadje *Fridericisgift*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, zich aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den Slaaf LOUIS, van gemelde Plantaadje af- en op haar privé-naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun verneend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

Bij afwezigheid van den Gouvernements Secretaris,
F. C. COBLIJN,
1ste Commies.

Advertissementen.

De Administrateur van Financien, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op aanstaande Vrijdag den 22sten dezer, des morgens ten *negen* ure, doen verkoopen:

Voor *afbraak* een gedeelte der *OPSTALLEN*, staande achter het nieuwe Gebouw naast het Geregtshof, volgens de door den *Stads-Architect* daaromtrent te doene aanwijzingen, en op de kondities en voorwaarden, welke ten huize van voornoemden Vendumeester ter lezing liggen.

Paramaribo, den 18 September 1837.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

UITGAANDE REGTEN.

De Administrateur van Financien, brengt ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de prijzen, waarnaar de *UITGAANDE REGTEN* zullen geheven worden, der gedurende het *vierde* kwartaal dezes Jaars, dezer Kolonie uit te voeren PRODUCTEN, zijn geregeld als volgt:

Van de SUIKER, op (6½) *Zes en een halve* Centen,
» » HEELE KOFFIJ, op (25) *Vijf en Twintig* Centen,
» » GEBROKEN KOFFIJ, op (17) *Zeventien* Centen,
» » SCHOONE KATOEN, op (27) *Zeven en Twintig* Centen,
» » VUILE KATOEN, op (13½) *Dertien en een halve* Centen,
» » CACAO, op (12) *Twaalf* Centen,

per pond *Amsterdamsch* Gewigt.

Paramaribo, den 19 September 1837.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De HEEMRAAD der Divisie *Saramacca*, brengt bij deze ter kennis van belanghebbenden, dat na den *derden* October het *KANAAL VAN SARAMACCA*, uithoofde van de noodige bedelving, tot nader Advertentie zal afgedamd worden, *uitgenomen zeven* dagen van ieder Springgetij.

Paramaribo, den 20 September, 1837.

De Heemraad voornoemd,
W. C. KENNEDIJ.

(32906) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal de CURATOR bij publieke inschrijving verkoopen:

Dertig Balen HEELE KOFFIJ, van de Plantaadje *Vrouwenvlijt*, voor de *helft* aankomende den Boedel A. H. A. MAMIN.

Zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen tot Vrijdag den 22sten dezer, des voormiddags ten 9 uren.

De Kooper zal voor iedere ledige Baal *f* 1,00 moeten betalen.

Paramaribo, den 19 September 1837.

De Secretaris,
HELB.

(32928) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal *MORGEN* verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN, WANE- en KOPIE PLANKEN, van de Gronden *Osembo* en *Quapibo*, *twee* OSSEN, en *een* MUIL-EZEL.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 16den dezer, de Nederlandsche Schoener *Bucklebury*, Kapt. T. GREGORY, van de rivier Coppename, hebbende 2 dagen reis.

Den 17den, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. BLACKROVE, van Berbice, hebbende 3 dagen reis; Passagiers: Mejufvrouwen H. DE MEZA, J. DE MEZA en L. PHILIPS, de Heeren T. P. SOESMAN I. ELIAZER en de Minderjarige E. E. EDWARDS.

Idem, de Noord-Amerik. Brik *Hope*, Kapt. B. PICKERING, van Salem, hebbende 35 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 19den dezer, het Schip *de Verwachting*, Kapt. H. K. HILLERS, naar Amsterdam; lading: 894 balen heele- en 118 dito gebroken Koffij, 53 balen schoone- en 4 dito vuile Katoen.

MENGELINGEN.

DE JENEVERSTOKERIJ IN HET GEBERGTE.

(*Vervolg van* No. 74.)

En zoo was het. Uitgestrekt aan hare voeten lag het lijk van den ongelukkige. Het was zijn laatste snik geweest, dien zij zoo even gehoord hadden; want een stroom van bloed zijpelde uit de verpletterde hersenpan. Het leed geen twijfel, of, in het oogenblik van zijn afklimmen, was de zware hardsteen hem op het hoofd geworpen, en de oude vrouw had zulks gedaan. Terwijl sommigen vruchteloos pogingen deden, om den doode in het leven terug te roepen, klom HOWARD, door de anderen gevolgd, de ladder weder op, om het oude wijf te grijpen. Zij betoonde geen tegenstand, maar sloeg, onder een vreeselijk gelach, de handen ineen, en wees triomferend naar het gewelf beneden. „Ha!" schreeuwde zij, „zijt gij de schurk, die mij en de mijnen in de gevangenis wildet zien verrotten? Gij hebt nu, zoo ik hoop, de oogen voor het laatst open gehad! Maar ik waarschuwde u lang, dat een zwart hart eenen bloedigen kop moest aanbrengen, en daar ligt gij nu, om dat te bewijzen, laaghartige verklikker! Sta thans op, en geef het aan, dat GEORDIE's stokerij in het gebergte ontdekt is, en misschien krijgt gij een deel van de winst!" De soldaten wilden de vrouw binden; HOWARD verbood zulks echter, maar liet, terwijl hij zelf weêr naar beneden klom, eene wacht terug; met bevel, om bij hare minste pogingen tot ontsnapping, gerucht te maken. Beneden gekomen, leidde hij zijne manschap bij het zwakke licht, dat hier en daar door eene rotsspleet naar binnen drong, door eenen lagen, zich kronkelenden gang, die hoe langer hoe wijder werd, en eindelijk in een ruim hol uitliep. Zoodra hij hier binnentrad, zag hij, welk eene belangrijke ontdekking hij had gedaan. Het geheele hol was met allerlei gereedschap, tot eene jeneverstokerij behoorende, opgevuld, en eene menigte vaten, vol sterken drank, lagen in de rondte. Alles was in volle werkzaamheid, hetgeen des te merkwaardiger was, daar alle spoor van een menschelijk wezen ontbrak. Men kon niets vinden, dan eenen mans-hoed van eigenaardigen vorm.

HOWARD nam den hoed, bekeek hem, en was niet weinig verbaasd, toen hij ontdekte, dat hij oorspronkelijk eene zoogenaamde fouragiersmuts was geweest, en door middel van eenige vrij lompe veranderingen zijnen tegenwoordigen vorm verkregen had. Hij meende zelfs op eenen knoop het half uitgesleten nommer van het regiment te erkennen, dat voor het tegenwoordige in dit gedeelte des lands gekantonneerd was geweest, en met ijzing herinnerde hij zich thans, gehoord te hebben, dat verscheidene malen, na door dat corps ondernomene togten in het gebergte, enkele manschappen vermist waren. Dit alles hield hij intusschen voor zichzelven, en met oogmerk om den hoed bij het daglicht naauwkeuriger te beschouwen, leidde hij hem op een leeg vat in eenen donkeren hoek, het niet voor onmogelijk houdende, dat eene onder de voering ontdekte strook papier welligt omtrent het lot van den vroegeren eigenaar eenige inlichting zou kunnen geven.

Op zijn bevel vernielden nu de soldaten de branderij, en toen zij daarmede gereed waren, ging HOWARD naar den hoek, om den hoed te halen; maar deze was verdwenen. Ieder soldaat werd gestreng ondervraagd; geen van hen had den hoed gezien, sedert HOWARD hem ter hand genomen had. Iedere hoek, iedere spleet werd doorzocht; maar een hoed werd niet gevonden. De

soldaten, die in het open veld geen gevaar schroomden, gevoelden bij dit geheimzinnige voorval eene inwendige ijzing, en HOWARD zelf verliet het hol vrij verward door de gebeurtenissen van den dag, door den vreeselijken moord, waarvan hij getuige was geweest, en door het zeldzame verdwijnen van den hoed, hetwelk zich op geenerlei wijze liet ontraadselen.

Even alsof er niets was voorgevallen, zat de oude vrouw aan den haard; maar de oude man en de kinderen waren nergens te vinden, en de wacht wist niet, wat er van hen geworden was. Men vertrok, en de oude vrouw stapte met een triomferend gelaat achter het door de soldaten gedragene lijk voort. Nadat de trein op deze wijze zonder verdere stoornis in HOWARD's kwartier was aangekomen, werd de gevangene aan het geregt overgegeven, doch in den loop van het onderzoek voor krankzinnig verklaard, en uit den kerker naar een hospitaal gebragt. Hare woorden, zonder eenigen zamenhang, hadden geene verdere ontdekkingen ten gevolge.

Vier of vijf weken later ging HOWARD, op een schoonen herfstmorgen, het jagtgeweer over den schouder, de steile afhelling van den Craig-na-shiouk langs. Uit eene kloof omhooggeklommen, stond hij plotseling voor een rijzig oud man, die onder een overhellend rotsstuk, op zijnen staf geleund, den stouten klimmer sedert geruimen tijd scheen te hebben gadeslagen. „Goeden morgen, oude!" zeide HOWARD, een oogenblik adem scheppende: mooi weder van daag!" — „Mooi weder voor velen, niet voor allen, niet voor u," antwoordde de aangesprokene. — „Niet voor mij? En waarom juist niet voor mij?" vroeg HOWARD, den zakdoek wegstekende, waarmede hij zich het zweet had afgedroogd. — „Dewijl gij mij dezen nacht verschenen zijt," hernam de oude. — „In het goede, zoo ik hoop?" vroeg HOWARD glimlagchende. — „'t Komt er op aan, hoe men dat meent," zeide de andere. „Gij stondt voor mij in een wit doodskleed." — „Nu, dat is zeker aangenaam of niet, naar lat men het neemt," sprak HOWARD, zonder te glimlagchen. „Maar hoe is het, hebben wij elkander niet meer gezien?" — „Misschien, misschien ook niet," zeide de oude: „gij zijt te jong, ik ben te oud, dan dat wij ons alle gezigten kunnen herinneren, die ons ooit zijn voorgekomen. Ik onderstel, dat gij mij thans voor de eerste maal ziet." — „En gij mij?" vroeg HOWARD, met onwillekeurigen nadruk. — „Ik niet," antwoordde de andere bedaard. „Ik zeide u immers, dat gij, of uw evenbeeld, dezen nacht voor mij aan bed hadt gestaan in een wit doodskleed." — „Kom, kom!" riep HOWARD misnoegd; „kom mij met zulke praatjes niet aan het lijf. Vaarwel!" — „Ga niet den Craig-na-shiouk op!" zeide de oude op eenen waarschuwenden toon, toen HOWARD zich naar dezen berg wendde. — „En waarom niet?" vroeg HOWARD stilstaande. — „Hoe dikmaals moet ik het dan herhalen!" snaauwde de oude hem toe; „dewijl gij mij in een doodskleed verschenen zijt." — „En juist daarom ga ik," hernam HOWARD lagchende; „hij, van wiens dood men droomt, sterft zoo spoedig niet." — „In Engeland mag dat zoo wezen, maar in Ierland is het anders," zeide de oude: „en voorts, ik heb niet van u gedroomd, gezien heb ik u." — „Wel nu, ik dank u dan voor uwe waarschuwing en ga!" antwoordde HOWARD, een voet verder zettende. — „Ga niet! ik waarschuw u! Bedenk, dat gij in Ierland zijt!" riep de oude op eenen smeekenden toon. HOWARD schudde het hoofd, en ging. Toen snelde de oude hem na, trad hem in den weg, en zeide: „Gij zult den Craig-na-shiouk heden niet opgaan!" — „Zal ik niet?" hernam HOWARD, vol trotschheid den grijsaard van het hoofd tot de voeten beschouwende. „En wie zijt gij, dat gij mij zulks wilt beletten?" — Niets dan een arm, zwak, oud man, die u waarschuwt," antwoordde de grijsaard. — „Houd mij dan niet op, en laat mij gaan!" zeide HOWARD, den oude zacht op zijde schuivende. Deze echter greep zijne hand, en zeide: „Voor de laatste maal, jongman, ga den Craig-na-shiouk heden niet op! laat mijn woord u eene waarschuwing zijn; ik bezweer u zulks! Ten ware," voegde hij er langzaam bij, „het leven u tot een last mogt wezen; — in dat geval kunt gij gaan." „Het leven is mij niet tot last, maar ik stoor mij niet aan onzinnig gesnap," sprak HOWARD. De grijsaard ging op zijde, en met eene haast, alsof het te doen was om den verloren tijd in te halen, vervolgde HOWARD den ingeslagen weg, den Craig-na-shiouk op.

Lang en totdat HOWARD eenen rotsuithoek omging, die hem aan het oog des grijsaards onttrok, staarde deze hem na, en sprak daarop tot zichzelven, half overluid: „Goed maar! loop maar toe! ga uw gang maar! ik zal u niet tegenhouden. — Hij gaat zijn eigen weg, en ik was wel een oude dwaas, dat ik aan eenen jongen dwaas zoo vele woorden verspilde. Het is immers een roodrok, die niets beters verdient! — Niet verdient, GEORDY? foei! Hij waarschuwde mij; ik waarschuwde hem. Ik volgde; en was gered. Hij volgt niet; maar zonder zijne waarschuwing zou ik hier niet staan. Ik hing misschien aan de galg — en ook de arme oude AILIE liet hij niet binden. Neen, hij is een Engelsche roodrok; maar gij moet niet ondankbaar zijn, GEORDY!" Dit gezegd hebbende, rigtte de oude man zich op, zag nog eenmaal naar de plek, waar HOWARD den rotshoek had omslagen, stiet vervolgens zijnen stok in het gruis aan zijne voeten, en klom, met meer vlugheid dan zijne jaren schenen te veroorlooven, het steile pad naar het dal af.

HOWARD had intusschen zijnen weg wel met onverminderden ijver, maar niet met dezelfde bedaardheid als te voren, vervolgd. Er was iets in hem, dat hem zelf bevreemdde. Hij spotte met de waarschuwing van den grijsaard, en nogtans was het hem, alsof eene inwendige stem hem toefluisterde, die waarschuwing niet in den wind te slaan. „Indien ik mij maar kon herinneren," zeide hij bij zichzelven, „of ik dien ouden suffer ooit vroeger had gezien; maar neen, dat is onmogelijk! Een trek van zijn gelaat, eene herinnering aan het sneeuwitte haar, zou mij wel zijn bijgebleven. Het is een bijgeloovig volk, deze Ieren. De Hemel mag weten, wat de oude slaapzak gedroomd heeft, en nu moet ik zijn droombeeld zijn! Er is niets verwonderlijks aan de historie, dan dat ik het nog maar niet uit de zinnen kan zetten, hoe ik mij een oogenblik heb laten verontrusten. Het moet zeker in de Iersche lucht liggen. Weg daarmede! Al spanden alle Iersche ongeluksprofeten tegen mij zamen, zij zullen mij geenszins mijne opgeruimdheid, mijne rust ontrooven, — en ook niet die korhoenders, welke daarginder loopen."

Jagtlust, heldere zonneschijn, en de frissche, versterkende berglucht, deden de jongman weldra de geheele zaak vergeten. Zonder zich aan tijd of afstand te storen, vierde hij zijnen jagtlust bot, en het was drie ure des namiddags, toen hij zich met eene welgevulde weitasch op den top des bergs bevond, en wel op eene soort van vlakte, die schijnbaar zonder einde zich naar alle kanten uitstrekte. Wel is waar, had thans eene zwarte wolk zich voor de zon gelegd, en een nevelsluijer, die in de verte hing, scheen digter en donkerder te worden; doch daarvoor had de jonge bergjager, in het hevig gevoel van honger, geen oog. Derhalve zette hij zich neder in het zachte heidekruid, haalde zijnen proviand en zijne flesch te voorschijn, liet zich beide voortreffelijk smaken, en zag eerst weder op, toen alles genuttigd was. Maar tot zijne groote verbazing bemerkte hij, dat het voorkomen der lucht intusschen veel dreigender en de nevel veel sterker geworden en ook veel naderbij gekomen was. Rondom hem lag de heide in mist en nevel gehuld. Er was geen teeken, hetwelk hem zijnen weg kon aanwijzen, en hij herinnerde zich niet, langs welke rigting hij zijne tegenwoordige legerplaats bereikt had.

Eenig ins echter niet de bergjagt bekend, zag hij dat hier geen tijd te verliezen was; schielijk sprong hij op, wierp weitasch en buks over den schouder, en snelde met groote schreden, de eerste de beste rigting vervolgende, door het diepe heidekruid. Maar de vlakte nam geen einde; hoe langer hoe nader kwamen de nevelwolken, en met elken voetstap omringden zij hem meer en meer. „Onverschillig, of ik regts of links ga," dacht hij: „hier of daar moet ik ten laatste een pad vinden, dat mij bij eene menschelijke woning brengt." — Op goed geluk ging hij weder voort; maar hoe verder hij kwam, des te onverklaarbaarder werd het hem, dat nergens zich een pad vertoonde. Hij wist niet, hoe eenzaam en verlaten in Ierland de lange bergruggen zijn.

Weldra werd de nevel zoo dik en zwaar, dat HOWARD geen hand voor oogen zien kon; daarbij benaauwde de dikke, vochtige lucht hem in het ademhalen, en zijne kleederen dropen van vochtigheid. Naar ligchaam en ziel der uitputting nabij, waggelde hij slechts met moeite voort, toen zijn voet plotseling tegen iets hard stiet; nog één stap — en hij voelde, dat hij niet meer op veerkrachtige heide, maar op massieven rotsgrond trad. In hetzelfde oogenblik werd hij door eene zonderlinge huivering bevangen; hij stond stil, zonder te weten waarom. Daarop was het hem, alsof hij een geruisch, eenen vleugelslag boven zich hoorde, en alsof een ontzaggelijk ligchaam in eenen kring rondom zijn hoofd draaide. Zijn bloed verstijfde, en onwillekeurig sloot hij de oogen. Schielijk echter vermande hij zich weder, en trachtte vruchteloos, al zijn zielsvermogen scherpende, door de tastbare duisternis, die hem omringde, heen te dringen. „Neen!" riep hij, zich vermannende, „hier te blijven leidt tot niets goeds; derhalve voorwaarts!" En toen hij den voet opligtte, om dien voorwaarts te zetten, schokte hem een rukwind, even als een togt, die uit eene onzigtbare opening stroomt, en spleet de golvende nevelmassa uiteen. Gelijktijdig drong een vreesselijke kreet uit de lucht naar beneden, en toen HOWARD verschrikt den blik omhoog sloeg, ontdekte hij in den neveligen dampkring, bovennatuurlijk vergroot, eenen ontzaggelijken zwarten arend, die met uitgestrekte klaauwen rondom hem zwierde, en een schril en akelig gekras deed hooren. Onwillekeurig sloeg HOWARD den blik ter aarde; — maar, vreeselijker dan de arend boven hem, gaapte voor hem de afgrond van den Craig-na-shiouk; één stap meer ware zijn laatste geweest! Vele honderde voeten viel de rotswand loodregt naar beneden, en de diepte lag in eenen vormloozen nevel. HOWARD deinsde vol schrik terug; zijn hoofd duizelde, en met de laatste kracht, die hem overbleef wierp hij zich op het weeke mos. Maar de schok, waarmede hij zich had teruggeworpen, maakte het rotsstuk los, waarop hij gestaan had; het donderde neder in de diepte, en het dal kaatste den donder terug. Verward ruischte het in HOWARD's ooren; daarop verdween zijne laatste kracht, en met haar het bewustzijn.

Toen HOWARD wederom tot zichzelven kwam, wierp hij eenen blik rondom zich, en ontdekte bij het zwakke schijnsel eener half uitgaande lamp, dat hij zich op eene onderaardsche plaats bevond; boven hem was een rotsachtige dak, en voor hem eene wijde, donkere ruimte. Het volgende, dat zich aan zijne zinnen opdrong, was de gedachte van den ouden man aan den berg, hoe deze hem met opgeheven vinger en waarschuwende stem toeriep: „Ga niet den Craig-na-shiouk op! — „Was het bedrog of waarheid?" vroeg hij zichzelven, en staarde wederom rond. Hoe langer hoe meer kwam hij tot bewustzijn, en hij gevoelde, dat hij niet slechts in het land der levenden, maar ook onbeschadigd en vrij van alle ligchaamssmarten was. Niet lang duurde het, of alles, wat hem op den bergtogt was bejegend, herinnerde hij zich geheel en al. Hij bragt zich elk woord te binnen, dat hij met den ouden man had gewisseld; hoe hij daarop had rondgedwaald; hoe de klaauwen van den arend boven hem hadden gezweefd; hoe de bodemlooze diepte hem bijna eenen wissen dood had doen vinden. *(Het Vervolg en Slot hierna.)*

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.